

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.279/2023/14.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2023. június 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2023. január 23. napján kihirdetett 9.B.55/2022/50. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű vádlott bűncselekményének minősítése helyesen: testi sértés büntette, mint társtettes (Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulat),
magánlaksértés büntette, mint társtettes (Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c), d) pont, (4) bekezdés),
testi sértés büntette (Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés).

Terhelt2 II. rendű vádlott bűncselekményének minősítése helyesen:
testi sértés büntette, mint társtettes (Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulat),
magánlaksértés büntette, mint társtettes (Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c), d) pont, (4) bekezdés).

Terhelt1 I. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését és a közügyektől eltiltás mellékbüntetését egyaránt 6 (hat) – 6 (hat) évre enyhíti.

Terhelt2 II. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 8 (nyolc) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetését 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja Terhelt1 I. rendű vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 24.938 (huszonnégyezer-kilencszázharmincnyolc) forint bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlottat 13.115 (tizenháromezer-egyszáztizenöt) forintot, Terhelt2 II. rendű vádlott 11.823 (tizenegyezer-nyolcszázhuszonhárom) forintot visel.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Törvényszék a 9.B.55/2022/50. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki tártettesként elkövetett testi sértés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], magánlaksértés büntetében mint tártettes [Btk. 221. § (2) bekezdés a), c), d) pontok] és testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (3) bekezdés], ezért a bíróság halmazati büntetésül mint többszörös visszaesőt 8 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg, kimondta, hogy Terhelt1 I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról;

Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében, mint tártettet [164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat] és magánlaksértés büntetében, mint tártettes [Btk. 221. § (2) bekezdés a), c), d) pont], ezért halmazati büntetésül 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Kimondta, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, az elkövetési eszköz elkobzásáról és a felmerült bűnügyi költség megfizetéséről.

[2] A fenti ítélet ellen Terhelt1 I. r. vádlott és védője eltérő tényállás megállapítása érdekében felmentésért, másodsorban enyhítésért, míg Terhelt2 II. r. vádlott és védője enyhítés érdekében fellebbeztek. Az ügyész az ítéletet mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette.

[3] Terhelt1 I. r. vádlott a másodfokú eljárás során több beadványában megkereste az ítéltáblát. Az első, a Debreceni Fellebbviteli Főügyészséghez 2023. március 22. napján érkezett beadványában a fellebbezés irányát megváltoztatva, immár az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte. Ennek indokolásában vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, nevezetesen azt, hogy ártó szándékkal mentek a sértett ingatlanához; azt, hogy eszközt vitt magával; azt, hogy a sértett ingatlanára erőszakkal bementek volna. Ehhez képest, amikor a sértettek megjelentek, ők rongálták meg a kocsijukat, húzták ki a fiát az autóból, és amikor megpróbálta megvédeni a fiát, akkor őt is bántalmazták. Emiatt vette elő az étkezésnél, illetve a munkában használt kését, és azzal

próbált védekezni. Védekezését az eljárás során nem vették figyelembe, ezért kérte az ügy újbóli kivizsgálását, a sértettek kihallgatását, az ő sérüléseinek megvizsgálását, anyagi kárának rendezését, továbbá a sértetti kör felelősségre vonását. Fenti beadványát később ismét megküldte immár közvetlenül az ítéltáblának is.

A 2023. május 26. napján érkezett újabb beadványában indítványozta a sértettek ismételt kihallgatását, mivel semmilyen fegyver nem volt náluk, amikor megjelentek a sértett ingatlanánál. Oda be se mentek, ezért nem felelhetnek a magánlaksértés miatt. A helyszínen őket érte támadás a sértettek részéről, ezért nem is gondolta, hogy feljelentéssel éltek ellenük. Másodlagos indítványa az ítélet enyhítésére irányult és kérte, a feltételes szabadság engedélyezését is.

Védője a 2023. június 22. napján kelt előkészítő iratában arra hivatkozott, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a fiát ért jogtalan támadást próbálta megakadályozni, amikor kiszállt a kocsiból és magához vette az ott tartott kését, és azzal több esetben „megvagdalta” a sértetteket úgy, hogy hadonászó mozdulatokkal ejtett sérüléseket mindkét sértetten. Védenca nyilatkozatához hűen ő is arra hivatkozott, hogy a sértetti ingatlanra a vádlottak nem mentek be, a konfliktusra az utcán került sor. Erre figyelemmel elsődlegesen felmentést, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[4] Terhelt2 II. r. vádlott védője a 2023. május 30. napján kelt fellebbezés indokolásában arra hivatkozott, hogy a Nyíregyházi Törvényszék által kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzott, az nem áll arányban a vádlott által elkövetett bűncselekménnyel. Jelentős enyhítő körülmény az időmúlás is, valamint a vádlott részbeni beismerő vallomása. A vádlott büntetlen előélete ugyancsak enyhítő körülmény, mint ahogy a fiatal felnőtt volta is az. E ponton vitatta a fellebbviteli főügyészség álláspontját. A büntetés kiszabásánál a törvényszék nem vette figyelembe a fokozatosság elvét sem, ezért a kiszabott büntetés enyhítését, végrehajtásának felfüggesztését kérte.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.97/2022/17. számú átiratában a tényállás kisebb pontosítását, a minősítés helyesbítését, továbbá Terhelt1 I. r. vádlott esetében a halmazati büntetést, mint különös visszaesővel szemben történő kiszabását indítványozta. Ezek indokaként előadta, hogy a törvényszék az eljárást a Be. előírásainak megfelelően folytatta le, bizonyítása teljeskörű volt, azok mérlegelésével okszerűen és döntően megalapozottan állapította meg a tényállást. Ezzel együtt az kisebb részben helyesbítésre szorul a Terhelt1 I. r. vádlott előzményi elítéléseit illetően; a [18] bekezdésében szereplő elírás miatt; a történeti tényállás tekintetében a vonatkozásban, hogy a vádlottakkal lévő harmadik személy egy fiatal férfi volt; továbbá, hogy a vádlottak az általuk távozásnál használt gépkocsit helysége hátra hagyták. Kiegészítendő továbbá a sértetti sérüléseket leíró ténymegállapítás az orvosi dokumentumok alapján. Egyebekben a megalapozott tényállásból szóba sem jöhet a vádlottak felmentése és cselekményük minősítése is alapvetően törvényes. A magánlaksértés esetében ugyanakkor a helyes minősítés a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a), c) és d) pontjaira figyelemmel a (4) bekezdés szerint minősülő magánlaksértés büntette. Indítványozta továbbá a Terhelt1 I. r. vádlott büntetésébe a

kényszerintézkedés továbbmenőleges beszámítását, továbbá a másodfokú eljárásban felmerülő bűnügyi költség megfizetésére való kötelezést is.

[6] A Debreceni Ítéltábla a védelmi fellebbezések miatt a Be. 599. §-a szerinti nyilvános ülésen eljárva bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, illetve az azt megelőző eljárást.

[7] A nyilvános ülésen a Terhelt1 I. r. vádlott védője, Terhelt2 II. r. vádlott védője és az ügyész az írásban benyújtott indokolással együtt tartották fenn indítványaikat, melyet Terhelt2 II. r. vádlott védője azzal egészített ki, hogy II. r. vádlott munkaviszonnyal rendelkezik, a egyéb1 dolgozója.

[8] Terhelt1 I. r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában sajnálatát fejezte ki, és változatlanul vitatta a magánlaksértés elkövetését, és nem értette, hogy az őt ért sérelmek miatt a sértettek miért nincsenek felelősségre vonva.

[9] Terhelt2 II. r. vádlott arra hivatkozott, hogy amióta szabadlábra került, azóta élete megváltozott, megtért, édesanyjának segít, illetve munkaviszonyt létesített.

[10] A bejelentett jogorvoslatokra tekintettel a felülbírálat ügynevezett teljeskörű volt, azaz a Be. 590. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, és a Be. 590. § (2) bekezdése szerint vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét, az eljárási szabályok megtartását is.

[11] Az első fokon eljáró bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, törvényesnek tekinthető a bizonyítás, és túlnyomó részt megalapozott az általa megállapított tényállás is.

[12] Az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárása teljeskörű volt, az ügyben releváns információval rendelkező személyeket kihallgatta, és az egyéb okirati bizonyítékokat is kellő körültekintéssel megvizsgálva a tényállást okszerű mérlegelés eredményeként alapvetően megalapozottan rögzítette. A bizonyítás teljeskörűsége kapcsán az ítéltábla Terhelt1 I. r. vádlott bizonyítás elrendelésére irányuló indítványát elutasította, mivel a körben, amit a másodfokú eljárás során I. r. vádlott indítványozott, a bizonyítást a Nyíregyházi Törvényszék foganatosította. Ilyen módon a sértettek ismételt kihallgatása szükségtelen, az legfeljebb az eljárás elhúzódásához vezethetett volna. Az elsőfokú bíróság kellő mélységben foglalkozott a rendelkezésre álló bizonyítékok összevetésével, a vádlotti védekezésekkel, a sértettek nyilatkozataival, az egyéb tanúvallomásokkal, szakértői bizonyítás anyagával és az okirati bizonyítékok adataival is. Ítéletében érthető módon számot adott azok értékeléséről, azaz

számot adott arról, hogy a tényállás megállapításánál mely bizonyítékokat milyen oknál fogva fogadott el. Ilyen módon az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

[13] Bár a védelmi fellebbezés nem nevesítette, de valójában a felmentés körében elhangzott érvek az ítélet részbeni megalapozatlanságára hivatkoztak. E hivatkozás részben alapos, bár az valójában nem a relevanciával bíró történeti tényállási elemekre vonatkoztak.

[14] A fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal – részben - egyetértve a tényállás a következők szerint pontosítandó a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján:

- Az ítélet [7] bekezdésében Terhelt1 I. r. vádlott a Stuttgarter Tartományi Bíróság ítéletéből a büntetés felét 2010. szeptember 3-án töltött le, azonban a büntetés kitöltésének időpontja 2012. február 18.
- A [9] bekezdés alatti ítélet keltének éve helyesen 2016. Itt I. r. vádlottat különös visszaesőként ítélték el, és büntetésénél háromnegyedes feltételes kedvezményt állapított meg a bíróság.
- A [10] bekezdés alatti elítélésnél I. r. vádlott ugyancsak különös visszaeső.
- A [13] alatti összbüntetésnél is különös visszaeső.
- A [12] és [13] bekezdés alatti összbüntetésekből kitöltve 2020. szeptember 9-én szabadult.
- Az ítélet [18] bekezdésénél helyesen Terhelt2 II. r. vádlott szerepel.
- sértett1 sértett még 2021. május 22. napján a kórházban történő meghallgatása során terjesztett elő magánindítványt a magánlaksértés miatt.

[15] A fenti tényállaskiegészítés, illetve pontosítás oka az előzményi elítélések pontosítása, valamint a magánlaksértés tekintetében a büntetőjogi felelősségre vonáshoz szükséges magánindítvány megléte tényének a rögzítése volt. Ezen kiigazítás a rendelkezésre álló iratok alapján elvégezhető. Egyebekben a fellebbviteli főügyészség átiratában írt történeti tényállás helyesbítésére az ítéltábla kellő okot nem látott, mivel az elsőfokú bíróság jól megindokolt mérlegeléssel állapította azt meg, hogy a Terhelt1 I. r. és a Terhelt2 II. r. vádlottakkal a bűncselekmény elkövetésének idején nem egy ismeretlen férfi, hanem egyéb érdekelt2, azaz I. r. vádlott akkori élettársa volt. A vádlottak által használt gépkocsi helység1 történő hátrahagyásának a bűncselekmény megvalósulása szempontjából semmilyen jelentősége nem volt. A sértetteket ért sérülések leírása az elsőfokú ítéletben kellő mértékben rögzítésre került, mint ahogy az erőbehatás nagysága is szerepel a [42] és [46]-os bekezdésekben.

[16] A fenti kiegészítésekkel a tényállás minden tekintetben megalapozottá vált, ahhoz a felülbírált során az ítéltábla kötve volt. Az I. r. vádlott részéről előterjesztett felmentésre irányuló fellebbezés kizárólag a bizonyítékok értékelésén keresztül támadta a tényállást, azonban az ott hivatkozott érvek a másodfokú eljárás során nem foghattak helyt. A tények megállapítása az elsőfokú bíróság kötelezettsége. Ott folyik a bizonyítási eljárás, melynek

eredményeként az elsőfokú bíróságnak kell a tényállást megállapítani, és indokolásában számot adni arról, hogy mely bizonyítékot milyen oknál fogva fogadott el. E kötelezettségét a Nyíregyházi Törvényszék maradéktalanul teljesítette. A tényállásból a Terhelt1 I. r. vádlott által hangoztatott jogos védelmi helyzet fel sem merülhet, mint ahogy törvényes a magánlaksértés büntetében történő marasztalás is. A vádlotti védekezéssel szemben állt a sértettek nyilatkozata, a helyszíni szemle jegyzőkönyve, mely alapján a tényállás e bűncselekmény tekintetében is megalapozott.

[17] A megalapozott tényállásból a vádlottak bűnösségére vont következtetés helyes, azonban a cselekmények jogi minősítése pontosításra szorult. Abban nem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a sértettl sértett esetében az életveszélyt okozó testi sértés megnyugtatóan megállapítható, és cselekménye miért nem minősül emberölés büntette kísérletének. Az ítélet [103] bekezdésében írt érvekkel az ítéltábla is egyetértett, a sérülések számából az erőbehatás nagyságából, a sérülések jellegéből, a Terhelt1 I. r. vádlott terhére megállapított hadonászó, vágó mozdulatokból az emberölés elkövetésére irányuló szándékra következtetés nem vonható le. A Kúria 3/2013. számú Büntető Jogegységi határozatának 1. pontja segít a két bűncselekmény elhatárolásában, amelyre bár az elsőfokú bíróság ítéletében nem hivatkozott, azonban azon érvek mentén helyesen döntött az elhatárolási kérdésről. Az elsőfokú ítélet rendelkező része azonban e bűncselekmény tekintetében annyiban pontosításra szorult, hogy a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott, de a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette vonatkozásában a (3) bekezdésre vonatkozó hivatkozás mellőzendő.

[18] A törvényszék indokát adta annak, hogy miért nem fogadható el a vádlottak jogos védelemre történő hivatkozása és miért a sértettek voltak szituációs jogos védelmi helyzetben, továbbá annak is, hogy miért állapítható meg a két vádlott között a szándékegység.

[19] A vádlottak terhére megállapított magánlaksértés azonban nem csak pontosításra, hanem helyesbítésre is szorult. A törvényszék által megállapított megalapozott tényállás szerint a vádlottak a sértettek udvarára a kapun Terhelt2 II. r. vádlott általi berúgásával mentek be, mely tevékenység erőszaknak minősül. Az erőszakos behatolás mellé társult az éjszakai, a felfegyverkezve történő, és a csoportos elkövetési mód is. A Btk. 221. § (4) bekezdése szerint a büntetés büntett miatt 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés, ha az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekményt a (2) bekezdésben meghatározott módon követik el. A Btk. 221. § (1) bekezdése szerint, aki más lakásába, egyéb helyiségébe, vagy ezekhez tartozó bekerített helyre erőszakkal megy be, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető, míg a (2) bekezdés szerinti büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő az, aki ezt éjjel, felfegyverkezve vagy csoportosan valósítja meg. Erre figyelemmel a magánlaksértés büntettét az ítéltábla a fentiek szerint helyesbítette.

[20] Az enyhítésre irányuló fellebbezések alaposak.

[21] A vádlottak büntetését alapvetően a büntetési tételkeret, a bírói gyakorlat, és a vádlotti cselekmények konkrét tárgyi súlya határozza meg. Az elsőfokú bíróság bár ítéletében megjelölte azokat a büntetéskiszabási körülményeket, amelyek a 8, illetve a 4 évi szabadságvesztés kiszabásához vezették, azonban ez a bírói gyakorlatnak nem felel meg, és nem igazodik a vádlotti magatartás konkrét társadalomra veszélyességéhez sem. A vádlottak terhére megállapított legsúlyosabb bűncselekmény büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés. A magánlaksértés büntette 5 évig terjedő, míg a súlyos testi sértés büntette 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető. A halmazati büntetés szabályai alapján Terhelt1 I. r. vádlottal szemben 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés büntetés szabható ki, azonban a Btk. 89. § (1) bekezdése alapján a többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa a szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 25 évet. Terhelt2 II. r. vádlott esetében a bűnhalmazat miatt 2 évtől nem egész 11 évig terjedő tartamban lehetett a büntetés mértékét meghatározni.

[22] A fenti irányadó büntetési tételkeretekhez képest ítélte meg az ítéltábla azt, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankciók eltúlzottan súlyosak. Abban bár helyes volt az elsőfokú bíróság kiindulási pontja, hogy a vádhatóság által a váddal egyező beismerés és tárgyalási jogról való lemondás esetére felajánlott büntetési tartamhoz képest súlyosabb büntetést alkalmazott, azonban ebben az esetben is vizsgálni kell a bíróságnak, hogy nem volt-e eleve eltúlzott az a felajánlott büntetési tartam, amelyet a vádhatóság megtett. A Be. 2018. július 1. napjával történő hatályba lépésével az eljárési törvény alapvető változáson esett át. A változtatás döntő indoka az eljárás egyszerűsítése és gyorsítása és költséghatékonnyá tétele volt. Ennek eszközeként vezette be a terhelti együttműködés lehetőségét, amely annál hatékonyabb, minél korábbi szakaszához köthető a büntetőeljárásnak. A terhelti beismerés minél közelebb esik a bűncselekmény elkövetéséhez, annál hatékonyabbá és költség kímélőbbé válik a büntetőeljárás, a terhelt annál nagyobb kedvezményre számíthat a büntetés kiszabásánál. Jelen ügyben a vádlottak bírósági szakban nem tettek váddal egyező beismerő vallomást és a tárgyaláshoz való jogukról sem mondtak el, azonban a tényeket illetően elismerték a vádbeli cselekvőségüket. A büntetés kiszabásánál nem lehetett elmenni Terhelt1 I. r. vádlott másodfokú eljárás során hangoztatott megbánó magatartása mellett sem. Cselekményének konkrét tárgyi súlyát alapvetően határozta meg az, hogy egy helytelen motivációból indulva próbálta a lányával kapcsolatos problémákat a társadalom által közel sem elfogadott módon megoldani. Emiatt és a Debreceni Ítéltábla büntetéskiszabási gyakorlata miatt indokolt volt büntetésének enyhítése, azonban a kedvezőtlen előéleti adatok alapján a 6 évnél alacsonyabb mértékű büntetés meghatározására nem volt lehetőség.

[23] Eltérő a helyzet Terhelt2 II. r. vádlott esetében. E vádlott büntetlen előéletű, aki jelenleg rendezett körülmények között él, életvezetésében pozitív változás következett be. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a cselekmény során részéről eszközhasználat nem merült fel. A fellebbviteli főügyésztség álláspontját osztva e vádlott tekintetében az ítéltábla a büntetés tartamának meghatározásánál nem is a büntetlen előéletnek tulajdonított jelentőséget, hanem a fiatal felnőtt voltának, mivel a töretlen bírói gyakorlat szerint e kettő körülmény párhuzamosan enyhítő körülményként nem értékelhető. Fiatal felnőttkor mellett a büntetlen előélet ugyanis elvárható. Nála ugyanakkor a fokozatosság elvére is figyelemmel az ítéltábla még hangsúlyosabb enyhítést látott indokoltnak, az ő büntetését a Btk. 82. § (2)

bekezdés c) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával 1 év 8 hónap tartamban határozta meg, míg a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét 2 évre mérsékelte.

[24] Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla a fenti körben a Nyíregyházi Törvényszék ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő egyéb rendelkezéseit a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Nem kellett módosítani azt az ítéleti rendelkezést sem, mely szerint az elsőfokú bíróság Terhelt I. rendű vádlottal, mint többszörös visszaesővel szemben szabott ki büntetést. Tény, hogy e vádlott egyben különös visszaesőnek is minősül, de ez ilyenkor, mint további súlyosító körülmény vehető figyelembe.

[25] A Btk. 92. §-a alapján rendelkezett Terhelt I. r. vádlott esetében az előzetes fogvatartás további beszámításáról.

[26] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította, és a Be. 574. § (1) és (4) bekezdése alapján rendelkezett annak viseléséről.

[27] A jelen határozat elleni fellebbezést a Be. 615. § (5) bekezdése kizárja.

Debrecen, 2023. június 28.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Toma Attila sk. előadó bíró, Dr. Nagy Éva sk. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 9.B.55/2022/50. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.II.279/2023/14. számú másodfokú határozatában írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2023. június 28.

Dr. Elek Balázs sk.
tanácselnök

